

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Κάποτε ένας κροκόδειλος έπιασε ένα μικρό παιδί. Η μητέρα του παιδιού γονάτισε μπρος στον κροκόδειλο και του ζήτησε να την λυπηθεί και να μην φάει το παιδί της.

— Επειδή σε λυπήθηκα, είπε εκείνος, θα σου δώσω μια ευκαιρία. Δεν θα φάω το παιδί σου, αν βρεις τι σκέφτομαι τώρα.

Ο κροκόδειλος παραδέχτηκε ότι αυτό σκεφτόταν. Η συνέχεια όμως δεν ήταν, όπως τη φαντάστηκε η μητέρα. Ο κροκόδειλος έπαιζε μαζί της.

— Αν σκέφτομαι να το φάω, της είπε ο κροκόδειλος, σημαίνει ότι πεινάω, και πρέπει να το φάω. Αν πάλι δεν πεινάω, δεν θα στο δώσω, γιατί δεν το βρήκες αυτό που σου ζήτησα.

Η μητέρα, είτε από εξυπνάδα είτε από την δύναμη της μητρικής αγάπης, κατάφερε να εναντιωθεί στον κροκόδειλο.

— Αν σκέφτεσαι να το φας, του είπε, τότε το βρήκα αυτό που μου ζήτησες, επομένως πρέπει να μου δώσεις το παιδί. Αν πάλι δεν σκέφτεσαι να το φας, τότε δεν το χρειάζεσαι, άρα θα μου δώσεις το παιδί.

Ας φανταστούμε τώρα ότι η μητέρα είναι ο άνθρωπος, ο κροκόδειλος είναι η δύναμή του, και το παιδί είναι ο πολιτισμός και η ανθρώπινη ζωή του σήμερα.

Η μητέρα-άνθρωπος έχει υποχρέωση να προστατέψει το παιδί-πολιτισμό.

Το ερώτημα βέβαια που τίθεται είναι:

Από ποιόν;

Από τη φύση; Από τον ήλιο; Από τους εξωγήινους; Βέβαια, από κανένα από αυτά.

Στή σημερινή εποχή, ο μόνος εχθρός του ανθρώπου, είναι η... δύναμή του. Η δύναμη, που από τη φύση δόθηκε σ' αυτόν, για να φυλακίσει τη φωτιά, για να φτιάξει σπίτια, για να καλλιεργήσει τη γη, για να επινοήσει μηχανές, για να δημιουργήσει πολιτισμό.

Από το παιδί-πολιτισμό εξαρτάται η διαιώνιση της ανθρώπινης ύπαρξης, η οποία κινδυνεύει άμεσα από την ανεξέλεγκτη πλέον δύναμη του ανθρώπου, που οδηγεί σήμερα την ανθρώπινη ζωή (και κάθε άλλη ζωή σε τούτο τον πλανήτη) όπου αυτή θέλει.

Με άλλα λόγια, σήμερα η δύναμη του ανθρώπου είναι εκείνη που κατευθύνει τη ζωή του, και όχι ο ίδιος ο άνθρωπος. Το πικρό αστείο στην όλη ιστορία θα είναι η αυτοκαταστροφή του ανθρώπου, μα όχι με κείνα τα μέσα που 'φτιαξε ο ίδιος για να ξεπεράσει τη φύση, και να οδηγήσει την ύπαρξή του όπου αυτός θελήσει.

Αν τώρα, θα θέλαμε να γνωρίσουμε το λόγο για τον οποίο θα αυτοκαταστραφεί η ανθρώπινη ύπαρξη, δεν έχουμε παρά να γυρίσουμε τις σελίδες της ιστορίας.

Από τη στιγμή που ο άνθρωπος γνώρισε τον εαυτό του, άρχισε να πλάθει μια κοινωνία σύμφωνα με τους σκοπούς του. Ο,τιδήποτε πρόσθετε στην κοινωνία του ωφελούσε αυτόν και μόνο αυτόν. Ο εγωϊσμός του φυσικά δεν αρκέστηκε μόνο σ' αυτό. Σε λίγο τα μέλη κάθε κοινωνίας πολεμούσαν μεταξύ τους, για το είδος του πολιτισμού που επιθυμούσαν να επικρατήσει, για την εξουσία, για τον πλούτο.

Άνθρωποι σκοτώνονταν, πόλεις καταλύονταν, επιδρομές πραγματοποιούνταν. Γεννήθηκε ένας άλλος τρόπος για την επικράτηση του δυνατού: ο πόλεμος.

Όταν ακόμα ο άνθρωπος έλεγχε τη δύναμή του, είχε αρκεστεί στο να εξοπλίζει πλοία με κανόνια και να κατασκευάζει πυροβόλα όπλα. Οι απώλειες και στο έμψυχο και στο άψυχο υλικό ήταν αρκετά μεγάλες, όχι όμως αρκετές για να αφανίσουν ολοκληρωτικά το ανθρώπινο γένος και κάθε είδους ζωή πάνω στον πλανήτη.

Με τις ανακαλύψεις όμως νέων πηγών ενέργειας τα πράγματα άλλαξαν. Ο άνθρωπος, αντί να τις χρησιμοποιήσει για την καλύτερευση της ζωής του και του πλανήτη γενικά προτίμησε να τις χρησιμοποιήσει για την κατασκευή νέων και πιο ισχυρών όπλων, με σκοπό να κυριαρχήσει παντού. Η τρέλα της εξουσίας είχε φωλιάσει για τα καλά μέσα του. Είχε πάψει πια να ελέγχει τη δύναμή του.

Ξάφνου βρέθηκε σε δίλημμα. Παρόλη την τρέλα της εξουσίας που τον βαρύνει, αναλογίστηκε:

— Τί κάνω;

Το δίλημμα γεννήθηκε, όταν θέλησε να υποτάξει τη δύναμή του. Απ' ό,τι φαίνεται, δεν είναι και τόσο εύκολο να την χαλιναγωγήσει, απ' ό,τι ήταν, όταν την άφησε ελεύθερη. Τώρα ούτε να γυρίσει πίσω μπορεί ούτε να καταστραφεί θέλει. Με ποιό τρόπο θα νικήσει τη δύναμη, που ο ίδιος απελευθέρωσε;

Η μόνη λύση είναι να κερδίσει όσο το δυνατό μεγαλύτερο χρόνο για να βρεί μια φόρμουλα-αντίδοτο, για τη δύναμη που απελευθέρωσε. Ο μόνος τρόπος για να το καταφέρει αυτό είναι η ειρήνη.

Ειρήνη όχι μόνο με τη συνείδησή του ούτε με τα στοιχεία της Φύσης· ειρήνη με τον συνάνθρωπό του, γιατί αν πολεμήσει, θα πολεμήσει αυτόν, αν καταστρέψει, θα καταστρέψει αυτόν.

Ο εφευρετικός εγκέφαλος του ανθρώπου δεν θα χρειαστεί πάρα πολύ καιρό, για να αντιμετωπίσει τον μεγαλύτερο εχθρό του: τη δύναμή του. Θα επινοήσει μια νέα δύναμη, και θα χρησιμοποιήσει όποιο μέσο βρει πιο κατάλληλο: Την κοινωνία, τον εκφοβισμό, την πίστη, νέες ανακαλύψεις. Και θα τα καταφέρει, γιατί θα παλέψει με όλα τα μέσα που διαθέτει, σε τούτη την τελευταία ευκαιρία που του δίνεται.

Μα πρώτα απ' όλα, θα πρέπει να δεσμεύσει τον εγωισμό του, να συγκρατήσει τον άνθρωπο-θηρίο, και να αφήσει ελεύθερο τον άνθρωπο-Θεό.

Γιατί, ας μην ξεχνάμε πως ό,τι έχει κάνει μέχρι τώρα, το χρωστά στον άνθρωπο-Θεό, στη θεϊκή πλευρά που του χάρισε ο Δημιουργός-Θεός. Ο άνθρωπος-Δημιουργός λοιπόν μπορεί, κατά τη γνώμη μας, να νικήσει το σφάλμα του.

Σε τούτη την τρελή κούρσα με το θάνατο νικητής θα είναι εκείνος που θα φερθεί πιο έξυπνα. Η μητέρα-άνθρωπος πρέπει να αποσπάσει το παιδί-πολιτισμό από τα δόντια του κροκόδειλου-δύναμη. Αυτό μπορεί να το κάνει με την έξυπνάδα, γιατί δεν μπορεί με άλλη υλική δύναμη να καταφέρει τίποτε.

Μέχρι όμως να βρεί τον τρόπο, παίζει το παιχνίδι που ο κροκόδειλος-δύναμη ορίζει. Αν η μητέρα-άνθρωπος συνεχίσει με αυτή την ταχτική, χωρίς να αφήσει το παιδί-πολιτισμό στο έλεος του δήμιού του σίγουρα θα νικήσει.

Αυτή τη στιγμή αρκούν λίγα λεπτά, για να ξεγραφτεί όλος ο πολιτισμός μας από την ιστορία της γης. Αν οι λαοί του πλανήτη αποφασίσουν να συνεργαστούν, και να κηρύξουν πόλεμο ειρήνης αντί για πόλεμο καταστροφής, τότε ετούτος ο τόσο πελώρια μικρός και ασήμαντος πλανήτης σε σχέση με το σύμπαν, θα προχωρεί έτσι ώστε στο μέλλον αντί για δυστυχία και όλεθρο θα περικλείει πιο ευτυχισμένες ανθρώπινες υπάρξεις.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΟΣΗΛΗΣ
ΑΔΑΜΙ-ΝΑΥΠΛΙΑΣ
ΑΡΓΟΛΙΔΑ